

Poselství Svatého otce ke 100. Světovému dni misí

Jedno v Kristu, sjednocení v misii

Drazí bratři a sestry,

pro Světový den misí v roce 2026, který připomíná sto let od založení této slavnosti, ustanovené Piem XI. a tolik drahé církvi, jsem zvolil téma „**Jedno v Kristu, sjednocení v misii**“. Po Jubilejním roce chci vybídnout celou církev, aby s radostí a horlivostí v Duchu Svatém pokračovala v misijní cestě, která vyžaduje srdce sjednocená v Kristu, smířená společenství a ochotu všech s velkorysostí a důvěrou spolupracovat.

Když uvažujeme o tom, že jsme jedno v Kristu a sjednocení v misii, nechme se vést a inspirovat Boží milostí, abychom „*v sobě obnovili oheň misijního povolání*“ a společně pokročili v evangelizačním úsilí v „*nové misijní době*“ dějin Církve (Homilie při mši svaté k Jubileu misijního světa a migrantů, 5. října 2025).

1. Jedno v Kristu. Učedníci-misionáři spojení v NĚm i s bratry a sestrami

V centru misie je tajemství jednoty s Kristem. Před svým utrpením se Ježíš modlil k Otci: „*ať všichni jsou jedno jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, tak i oni ať jsou v nás*“ (Jan 17, 21). V těchto slovech se odhaluje nejhlubší touha Pána Ježíše a zároveň identita církve, společenství jeho učedníků: být jedním společenstvím, které vychází z Trojice a žije z Trojice a v Trojici, ve službě pro bratrství mezi všemi lidmi a pro harmonii se všemi stvořeními.

Být křesťanem není primárně soubor praktik nebo idejí; je to život v jednotě s Kristem, v němž se podílíme na synovském vztahu, který On žije s Otcem v Duchu Svatém. Znamená to přebývat v Kristu jako ratolesti vinného kmene (srov. Jan 15, 4), ponoření do života Trojice. Z tohoto spojení pramení vzájemné společenství mezi věřícími

a rodí se veškerá misijní plodnost. Ano, „společenství je zároveň zdrojem i plodem misie“, jak učil sv. Jan Pavel II.¹

Prvořadou misijní odpovědností církve je proto obnovovat a udržovat duchovní a bratrskou jednotu mezi jejími členy. V mnoha situacích jsme svědky konfliktů, polarizace, nedorozumění a vzájemné nedůvěry. Když se to děje i v našich společenstvích, oslabuje to jejich svědectví. Evangelizační poslání, které Kristus svěřil svým učedníkům, vyžaduje především smířené srdce a touhu po společenství. V tomto smyslu bude důležité zintenzivnit ekumenické úsilí se všemi křesťanskými církvemi, a to i tím, že využijeme příležitosti, které nám nabízejí společné oslavy 1700. výročí Nicejského koncilu.

Být „*jedno v Kristu*“ nás v neposlední řadě vybízí k tomu, abychom vždy upírali svůj zrak na Pána: On má být skutečným středem našeho osobního i komunitního života, každého slova, činu, mezilidského vztahu, tak abychom s úžasem mohli říci: „*Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus*“ (Gal 2, 20). Toho bude možné dosáhnout neustálým nasloucháním jeho slovu a milostí svátostí, abychom byli živými kameny církve, která je dnes povolána k naplňování základních požadavků Druhého vatikánského koncilu a následného papežského učení, zejména pak papeže Františka. Jak totiž říká svatý Pavel: „*Nehlásáme sebe, ale kážeme, že Ježíš Kristus je Pán*“ (2 Kor 4, 5). Proto opakuji slova svatého Pavla VI.: „*Nelze mluvit o skutečné evangelizaci, jestli se při ní nehlásá i jméno, učení, život, zaslíbení, království a tajemství Ježíše z Nazareta, Božího Syna*“². Tento proces pravé evangelizace začíná v srdci každého křesťana, aby se rozšířil na celé lidstvo.

Tedy čím více budeme spojení v Kristu, tím více budeme moci společně plnit poslání, které nám On svěřil.

2. Sjednocení v misii. Aby svět uvěřil v Krista Pána

Jednota učedníků není samoučelná, ale je zaměřena na misii. Ježíš to říká jasně: „*Aby svět uvěřil, že ty jsi mě poslal*“ (Jan 17, 21). Právě ve svědectví smířeného, bratrského a solidárního společenství nachází zvěstování evangelia svou plnou sílu ke komunikaci.

V této souvislosti stojí za zmínku motto blahoslaveného Paola Manny: „*Celá církev pro obřazení celého světa.*“ To stručně vyjadřuje ideál, který v roce 1916 inspiroval založení **Papežské misijní unie**. Této organizaci, u příležitosti jejího 110. výročí, patří mé uznání a požehnání za její úsilí oživovat a formovat misijního ducha kněží, zasvěcených osob a laiků a podporovat jednotu všech evangelizačních sil. Žádný pokřtěný totiž není misijnímu poslání odcizený nebo k němu lhostejný; všichni, každý podle svého povolání a životních podmínek, se podílejí na velkém díle, které Kristus svěřuje své církvi. Jak již několikrát připomněl papež František, hlásání evangelia je vždy sborovým, komunitním a synodálním úkolem.

Být sjednocení v misii proto znamená chránit a posilovat spiritualitu společenství a misijní spolupráce. Každý den rosteme v tomto postoji a s Boží milostí se učíme stále více se dívat na své bratry a sestry očima víry, s radostí rozpoznávat dobro, které Duch vzbuzuje v každém z nás, přijímat rozmanitost jako bohatství, nést břemena jeden druhého a vždy hledat jednotu, která přichází shůry. Všichni totiž máme společné

poslání, neboť je „*jeden Pán, jedna víra, jeden křest. Jeden Bůh a Otec všech, který je nade všemi, proniká všechny a je ve všech*“ (Ef 4, 5–6). Tato spiritualita představuje každodenní formu misijního učednictví. Pomáhá nám znovu nalézat univerzální vizi evangelizačního poslání církve a překonávat roztržičnost úsilí a rozdělení na frakce – „*já jsem Pavlův*“, „*já Apollův*“ – mezi stoupenci jediného Pána (srov. 1 Kor 1, 10–12).

Misijní jednota samozřejmě nesmí být chápána jako uniformita, ale jako sbližování různých charismat za stejným účelem: zviditelnit Kristovu lásku a pozvat všechny k setkání s ním. Evangelizace se uskutečňuje, když místní společenství spolupracují a když se kulturní, duchovní a liturgické rozdíly plně a harmonicky projevují ve stejné víře. Proto povzbuzuji církevní instituce a organizace, aby posilovaly smysl pro misijní společenství církve a kreativně mezi sebou rozvíjely konkrétní způsoby spolupráce ve prospěch misie a v jejím rámci.

V této souvislosti děkuji **Papežským misijním dílům** za jejich službu pro misijní spolupráci, kterou jsem s vděčností zažil již během svého působení v Peru. Tyto organizace – **Papežské misijní dílo šíření víry**, **Papežské misijní dílo dětí**, **Papežské misijní dílo svatého Petra apoštola** a **Misijní unie** – nadále živí a formují misijní vědomí věřících, od malých po velké, a podporují síť modlitby a lásky, která spojuje společenství celého světa. Je příznačné, že zakladatelka **Misijního díla šíření víry**, blahoslavená Pauline Jaricot, založila před dvěma sty lety Živý růženec, který dodnes sdružuje mnoho věřících ve skupinách na dálku, aby se modlili za všechny duchovní a misijní potřeby. Je třeba připomenout, že právě na návrh **Papežského misijního díla šíření víry** zavedl Pius XI. v roce 1926 slavení Světového dne misií. Sbírky, které se při této příležitosti každoročně konají, jsou tímto dílem jménem papeže rozdělovány na různé misijní potřeby církve. Tato čtyři díla, jako celek i každé zvlášť, tedy stále hrají významnou roli pro celou církev. Jsou živým znamením jednoty a misijního společenství církve. Vyzývám všechny, aby s nimi v duchu vděčnosti spolupracovali.

3. Misie lásky. Hlásat, žít a sdílet věrnou Boží lásku

Pokud je jednota podmínkou misijního poslání, pak láska je jeho podstatou. Radostná zvěst, kterou jsme posláni hlásat světu, není abstraktním ideálem, ale je to evangelium věrné lásky Boží, vtělené ve tváři a v životě Ježíše Krista.

Úkolem učedníků a celé církve je pokračovat v Kristově misii v Duchu Svatém: je to poslání, které se rodí z lásky, žije v lásce a vede k lásce. A to natolik, že sám Pán ve své velké modlitbě k Otci před svým utrpením nejprve prosil o jednotu učedníků a pak zakončil: „*Aby láska, kterou jsi mě miloval, byla v nich a abych byl i já v nich*“ (Jan 17, 26). Apoštolové pak evangelizovali, vedeni láskou Kristovou a pro Krista (srov. 2 Kor 5, 14). Stejně tak po staletí zástupy křesťanů, mučedníků, vyznavačů a misio-nářů, obětovaly svůj život, aby tuto božskou lásku zvěstovaly světu. Evangelizační poslání církve tak pokračuje pod vedením Ducha Svatého, Ducha lásky, až do konce časů.

Proto bych chtěl zvláště poděkovat dnešním misionářům a misionářkám *ad gentes*: lidem, kteří stejně jako svatý František Xaverský opustili svou zemi, svou rodinu a veškerou jistotu, aby hlásali evangelium a přinášeli Krista a jeho lásku do míst, jež jsou často obtížná, chudá, poznamenaná konflikty nebo kulturně vzdálená. I přes protivenství a lidské omezení se nadále s radostí obětují, protože vědí, že Kristus sám se svým evangeliem je tím největším bohatstvím, jaké lze sdílet. Svou vytrvalostí ukazují, že Boží láska je silnější než jakákoli překážka. Svět stále potřebuje tyto odvážné Kristovy svědky a církevní společenství stále potřebují nová misijní povolání, která musíme mít vždy na srdci a za něž musíme neustále prosit Otce. Ať nám On daruje mladé lidi i dospělé, kteří jsou ochotni opustit vše, aby následovali Krista na cestě evangelizace až do končin země!

S obdivem k misionářům a misionářkám adresuji zvláštní výzvu celé církvi: spojme se s nimi v evangelizační misii skrze svědectví života v Kristu, modlitbu a příspěvek na misie. Často – jak víme – „*Láska není milována*“, jak řekl svatý František z Assisi, na kterého hledíme zvláště nyní, osm set let po jeho odchodu do nebe. Nechme se nakazit jeho touhou žít v Pánově lásce a předávat ji blízkým

i vzdáleným, protože, jak tvrdil, „*musíme velmi milovat lásku Toho, který nás velmi miloval*“^{III}. Nechme se inspirovat také horlivostí svaté Terezie od Dítěte Ježíše, která si předsevzala pokračovat ve svém poslání i po smrti, když prohlásila: „*V nebi budu toužit po tom samém, po čem toužím na zemi: milovat Ježíše a vést ostatní k tomu, aby ho milovali*“^{IV}.

Povzbuzeni těmito svědectvími se všichni zavažme, každý podle svého povolání a darů, které jsme obdrželi, přispívat k velkému evangelizačnímu poslání, jež je vždy dílem lásky. Vaše modlitby a konkrétní podpora, zejména u příležitosti Světového dne misii, budou velkou pomocí při šíření evangelia Boží lásky všem, zejména těm nejchudším a nejpotřebnějším. Každý dar, i ten nejmenší, se stává významným projevem misijního společenství. Proto znovu opakuji své upřímné poděkování „*za vše, co uděláte, abyste mi pomohli pomáhat misionářům po celém světě*“^V. A aby se podpořilo duchovní společenství, zanechávám vám spolu se svým požehnáním tuto prostou modlitbu:

Svatý Otče, dopřej nám, abychom byli jedno v Kristu, zakořenění v Jeho lásce, která sjednocuje a obnovuje. Kež jsou všichni členové církve sjednoceni v misii, otevření působení Ducha Svatého a odvážní ve vydávání svědectví o evangeliu, aby hlásali a každodenně ztělesňovali Tvou věrnou lásku ke všemu stvoření.

Požehnej misionářům a misionářkám, podporuj je v jejich úsilí, zachovej je v naději!

Maria, Královno misii, provázej naše evangelizační dílo ve všech koutech země; učiň nás nástroji pokoje a dej, aby celý svět poznal v Kristu světlo, které přináší spásu. Amen.

Ve Vatikánu, 25. ledna 2026, třetí neděle v mezidobí, svátek Obrácení svatého apoštola Pavla.

LEV XIV., papež

I Apoštolská exhortace *Christifideles laici*, 32

II Apoštolská exhortace *Evangelii nuntiandi*, 22

III sv. BONAVENTURA Z BAGNOREGIA, *Leggenda maggiore*, kap. IX, 1; *Fonti francescane*, 1161

IV Dopis reverendu M. Bellièrovi, 24. února 1897

V Videoposelství ke Světovému dni misii 2025